

Rozhovor

1. Moje první otázka zní takto: Spartakiádu ANO nebo NE? Co bys mi o ní mohla říct? Mrzí tě, že se jí již nezúčastníš?

Podle mého názoru rozhodně ANO, pro mě slovo spartakiáda znamenala obveselení, rozptýlení, vlastně útěk od práce, od povinnosti k zábavě. Vždy se mi vybaví seskupení lidí od dětí až po dospělé. Snažili se, jak se říká, táhnout za jeden provaz. Setkávali se každých pět let na Velkém strahovském stadionu v Praze. Když jsem neměla možnost se z jakéhokoliv důvodu účastnit, alespoň jsem toto představení shlédla. Musím uznat, že mě pokaždé ovládly pocity pozitivní povahy. Byla nádhera pozorovat snažící se cvičence, kteří byli plni nadšení. Musím ale podotknout, že každý člověk v tomto seskupení nesdílel pocity radosti a spolupatříčnosti. V jejich myšlenkách by se spíše odrážela povinnost, která úzce souvisela s politickým podtextem.

2. Jaký byl kolektiv při nacvičování spartakiády?

Dá se říci, že mě kolektiv uspokojoval. Vztahy mezi jednotlivými cvičenci byly dobré. Pokud se objevily nějaké problémy při hodinách nacvičování, vždy jsme se snažili dospět ke kompromisu. „Chytla“ jsem velmi sympatickou třídu, která ráda nacvičovala. Chodili na hodiny nacvičování s radostí, myslím si, že to nikoho nepřekvapuje, protože jsme někdy místo hodin matematiky, chemie, fyziky a dalších nacvičovali. Měli jsme i hodnou paní učitelku tělesné výchovy, která na nás nikdy nekřičela a učila nás každý krok do posledních detailů. V určitých chvílích ale nedokázala pochopit, že v jednom kroku jsme schopni toho tolik pokazit. Myslím si, že nejlepší jsme byly my - dívky se stužkami. Tato spolupráce nám velmi prospěla a pomohla nám ke stmelení vztahů v naší třídě. Naše motto znělo - Jeden za všechny, všichni za jednoho.

3. Zranila ses někdy při nacvičování?

Dívky byly rozděleny na dvě poloviny. Podělily jsme se o cvičení s míči a se stužkami. Nepamatuji si, podle jakých kritérií nám byly přidělovány tyto cvičební pomůcky, ale já bohužel musela nacvičovat se stužkou. V žádném případě pro mě nebylo jednoduché s ní nacvičovat. Její délka se mi zdála být nekonečná. Několikrát jsem se do ní zamotala a pomalu jsem se loučila se životem. Měla jsem pocit, že se dusím. Samozřejmě se někdy objevily modřiny, ale ty já za zranění nepovažuji.

4. Mohla bys o ní říci, že tě bavila? Dokázala bys pohovořit o výhodách a nevýhodách tohoto nacvičování?

Samozřejmě, že mě bavila, bylo to pro mě odreagování. Já, jako člověk, který aktivně nesportoval a nesportuji, vidím výhodu v tom, že pro mě byla jistou pohybovou aktivitou. Jako nevýhoda se nabízí jen ta určitá disciplína, která doprovázela nacvičování. Trénink probíhal za každého počasí. Trval tři hodiny, které jsem někdy vnímala jako opravdu dlouhé. Každý druhý den se soudružka učitelka přesvědčovala o tom, že jsme jednotlivé kroky nezapomněli. Samozřejmě jsem si v určitých chvílích připadala jako cvičená opička z cirkusu.

5. Na kolika spartakiádách ses aktivně podílela? Kdy a kde to bylo? A jak celý tento velký den probíhal?

Zúčastnila jsem se jedné spartakiády v roce 1985 na Strahovském stadionu v Praze. Vzpomínám si, jak jsme brzy ráno vstávali. Cestovali jsme autobusem. Do dvou hodin jsme byli na místě. Na stadionu na nás čekal organizátor, který nás doprovodil do šaten, kde jsme se převlékli. Zde jsme čekali, až na náš přijde řada. Po našem povedeném vystoupení jsme dostali malou svačinu (voda, jablko, chléb s rybí pomazánkou) a vpoledvečer nás autobus odvezl domů a já si cestou vybavovala ten obrovský potlesk stovek nadšených lidí.

6. Ovládalo spartakiádu davové šílenství, chaos a křik?

Ano, musím uznat, že návštěvnost byla obrovská, nechyběli ani vojáci a čety. Když jsme tam jeli, měla jsem trochu strach, ale bezpečnost byla vždy zajištěna. Organizace byla výborná. Vše bylo řádně popsáno, organizátoři nám nezapomněli vysvětlit jedinou činnost, která byla v souladu s plány. Když si na to vzpomenu, přičítám jim velké plus, nedokážu si představit, jak by to v dnešní době vypadalo.

7. Cvičila jsi jen s dívkami? Vzpomeneš si na své oblečení či nějaké cviky?

Patřila jsem do třídy učňů, proto jsme jako jediný oddíl cvičili dohromady. Chlapci měli bílé tričko a červené krátké nohavice. Dívky měly výrazný oranžový dres, který byl vidět na hony daleko. Co se týče cviků, už je to téměř třicet let, kdy jsem toto nacvičovala, tím pádem si nevzpomenu přesně na nějaký cvik. Vzpomínám si jen na to, jak jsme tvořili obrazce (srdce, kruh, spirálu). Možná si vzpomněla, kdybych znovu po letech uchopila do ruky stužky.

8. Odesla sis nějakou vzpomínku ze spartakiády?

Vzpomínek je hodně, ale nejdůležitější je pro mě to, že jsem zde poznala svou životní kamarádku. Vzpomínáme na hezké chvílky a občas se společně zúčastníme setkání společně s dalšími lidmi, kteří pochází z různých koutů České republiky.